

The Cycling Dutchman

Rust, race en relatie

Datum: 03-03-2017 | Dag: 547 | Km stand: 43.738 km | Land: Chili

Afgelopen weken:

Ik ben wel wat gewend, maar dit heb ik nog nooit meegemaakt: glijd ik zomaar zijwaarts over een gravelweg! Nee, er ligt geen ijs en ik ben niet dronken; ik heb gewoon wat zijwind, windkracht negen maar... Een typisch Patagonisch verschijnsel, die wind, maar ik stond wel raar te kijken toen ik vrachtwagens op hun zij zag liggen, pick-ups driftend zag proberen op de weg te blijven en toen ik zelf letterlijk van de weg geblazen werd. In de vorige update was ik druk bezig met herstellen in Santiago, en niet te vergeten met plannen maken voor – eventueel - Antarctica. Rust nemen is niet mijn sterkste punt, daar kom ik later nog op terug. Maar over Antarctica kan ik met trots alvast een mededeling doen: IK GA ECHT! Dankzij iedereen die gedoneerd heeft, is het gelukt! Muchos gratias allemaal, heel erg hartelijk bedankt!!

Na mijn vertrek uit Santiago fietste ik enkel met m'n kompas op Zuid en trapte in zes dagen ruim duizend kilometer weg. Puerto Montt was mijn eerste ruststop. Dit was een echte noodstop want mijn tanden vielen uit mijn mond en eten was nogal moeilijk. Na een zondag doorgekomen te zijn op pijnstillers was ik maandagochtend als eerste aan de beurt bij een lokale tandarts. Gelukkig had ik de juiste uitgekozen; deze jonge tandarts sprak Engels en wist na een zenuwbehandeling een tijdelijke reparatie uit te voeren die het tot in Nederland zou moeten houden... Laten we het hopen! Vanaf Puerto Montt fietste ik over route 7 pontifical Patagonië binnen, eindelijk! Na mijn eerste dag had ik twee ferry's gehad en kampeerde ik op een camping voor de derde ferry. Iedere ferry brengt je dieper Patagonië in en tegelijkertijd verder van de weg terug... Die camping was even wennen voor mij, ik ben ondertussen meer gewend aan wildkamperen en de rust en spanning die daarbij horen. Op deze camping waren

veel fietsers, zelfs twee andere Santos rijders die toevallig naast mij kwamen te staan. En ook nog een jonge Spaanse dame. Je voelt hem waarschijnlijk al aankomen; de volgende dag stond ik samen met de Spaanse Carolina op de ferry. Het was dag drie van Carolina's eerste fiets-avontuur en ongeveer dag 530 voor mij; de verschillen konden niet groter zijn. Desondanks reden we uiteindelijk niet slechts één dag samen, maar tien! Samen traptten we door groene valleien, door met varens bedekte stukken bos en kampeerden we bij locals op hun erf (zie foto). Het was fijn om met een buddy te zijn en ook een goed moment voor mij om het nu dan eindelijk eens was rustiger aan te doen. Carolina was absoluut geen racemonster, wat soms de nodige frustraties teweegbracht bij mij, maar wat ik stiekem ontzettend fijn vond! Het was intens, zij noemde het 'jaren relatie in een week' en ik voelde de drang per dag groter worden om mezelf weer uit te dagen. Na tien dagen kwam het lastige moment van afscheid nemen; maar na een knuffel en een kus traptten we er beiden vrolijk in een andere richting vandoor. We waren hier voor onszelf, wilde het alleen doen en waren elkaar misschien ook wel een beetje zat. Nog geen dag later stond ik in Argentinië, aan de woestijnkant van Patagonië. Het oversteken van de grens tussen Chili en Argentinië bleek nog enigszins complex; men geloofde niet dat de pasfoto in mijn oude paspoort echt van mij was. Tja, probeer dat maar eens te bewijzen! Het kostte mij een half uurtje Spaans brabbelen, maar uiteindelijk reed ik weer verder in mijn oude ritme en werd ik bedolven onder nieuwe uitdagingen. Een van die uitdagingen was de wind waarmee ik deze update begon, verder waren er voedseltekorten en helaas ook diefstal... In ruim zeventien maanden was er nog niks van me gestolen, tot ik mijn was buiten hing in El Calafate. Een paar oude sokken, mijn

zwembroek (rara, hoe kan dat, El Calafate staat bekend om haar gletsjer en ijs-meer) en mijn oude, versleten en nogal bezwete helm waren zomaar weg. Het laatste stuk heb ik dus zonder helm maar met muts gedaan. Dit bleek niet echt een ramp want de temperatuur leek wel per kilometer te zakken ('s nachts +1°C). Hoogtepunt van Patagonië was met stip de door mij verloren race met een Alpaca, wat toevallig ook nog volledig op beeld is vastgelegd (binnenkort via National Geographic Junior op YouTube)! Nek aan nek ging het in de vroege ochtend tot een snelheid van wel 51km/h, waarna de Alpaca mij letterlijk de pas afsneed! Ik heb om een rematch gevraagd, maar tot op heden blijft het stil... Het is, terwijl ik dit type, nog 506km tot Ushuaia en ik ben sinds vandaag op Vuurland. Ik kan niet geloven dat ik al bijna 5 complete continenten ben doorgefietst op mijn fietsje! Steeds vaker word ik trouwens ook gedwongen verder te gaan kijken: de planning voor Afrika vormt zich 'while we speak' en zelfs voor in Europa moeten alweer keuzes gemaakt worden. Ik probeer toch vooral hier te zijn, in het nu te leven en volop te genieten! De vraag die ik in de vorige update stelde - of Patagonië echt

moeilijker zou zijn dan bijvoorbeeld de Outback, de steppe of Death Valley - durf ik ondertussen ontkennend te beantwoorden: het is uitdagender omdat bijvoorbeeld veranderingen in het weer of het terrein erg snel komen, maar NEE, het is absoluut niet moeilijker. Het is mooi! Over enkele dagen hoop ik Ushuaia te bereiken en zit Zuid-Amerika er voor mij bijna op. Waarschijnlijk ontvang jij deze update als ik daar aangekomen ben. Op naar Antarctica!

Volgende land en uitdagingen: [Antarctica](#)

Nog te gaan: [11.262 km](#)

De komende weken ben ik op Vuurland en Antarctica! Na hopelijk meerdere rust- en voorbereidingsdagen in Ushuaia zal ik mij voegen bij de mensen op een whale spotting- en expeditie-schip. Het schip vaart, hoe kan het ook anders, onder Nederlandse vlag en is een oud marine fregat. Na hopelijk zeer avontuurlijke dagen aan boord en op Antarctica zal ik terugkeren in Ushuaia – en ik zal jullie in de tussentijd uiteraard van updates proberen te voorzien. Dan is het echt gedaan met Zuid-Amerika en zal ik eind maart richting Zuid-Afrika vliegen, om vanaf Kaapstad mijn weg terug naar Europa te vervolgen. Een maand, 3 continenten en plenty avontuur! Wie had dat na 18 maanden nog gedacht?!

'One man, one dream and a lifetime of experience to share'

Rick Creemers | Patagonië | Argentinië

**Volg mij www.thecyclingdutchman.com
of klik op het fiets symbool hiernaast!**

